

ЦѢНАТА
на
в. „НЕДѢЛЯ“
е:

Въ България за год. [52 бр.] 6 лева
За шестъ месеци 3.50
„ три „ 2.50
ВЪ СТРАНСТВО:
За година 8 лева
„ шестъ месеци . . . 4 „
„ три „ 2.50

Неплатени писма не се приематъ.

Абонамента въ предплатата.

Единъ брой 20 стотинки.

НЕДѢЛЯ

ВСИЧКО

Що се отнася до вѣстника, писма, ржкописи, пари и пр. да се испраща до редакцията въ Плѣвентъ.

Неупотрѣбени ржкописи връщатъ се обратно, само ако са придружени съ нужните за това пощ. марки.

За обявленията на съд. пристави се плаща по 5 ст. на дума, ако се публикуватъ по три пати, по 3 ст. За частни по 5 ст. на дума въ 4-та страница, а за първата по 10 стот. За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ важни отстъпки.

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ИКОНОМИЧЕСКИ И КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

НЕКРОЛОГЪ

Съ сжрушени сѣрдца извѣстяваме роднини, приятели и познаници, че незабравимата ни и многообична дъщерка,

ТОДОРИЦА
(на 16 мѣсеци възраст)

на вършецкитѣ бани слѣдъ 2-недѣлно болѣдуване, прѣдаде Богу духъ на 14-ий Августъ по 11 ч. прѣзъ нощъ, като ни остави въ неутѣшима скѣрбъ.

Родители: Марийна и Юрданъ Кантарджиеви.
Вѣчна ти память, незабравима и мила ни щерко!..

Ив. Ив. Доковъ адвокатъ, извѣстява на поч. клиенти, че отъ 1-ий Октомврий т. г. при мѣства кантората си, въ зданието на г. Т. Цѣткова, сѣдѣщу Окржжното Управление (Шадравана).

ИНТЕРЕСНО.

Малко употребяванъ велосипедъ, здравъ, продава се. Желаящия да го купи, да се отнесе до администрацията на в. „Недѣля“.

ПРОДАЖБА.

Мехмедъ Даматъ Ефенди е притежателъ, на едно мѣсто отъ хилядо декара въ с. Мар. Тръстеникъ, съдружно съ Цанко Доровски, и друго 200 декара въ Тръстенишкитѣ лозя, желай да влезе съ нѣкого въ споразумѣние, било за продажба, било подъ аренда. Желаящитѣ, могатъ всекога да се отнесатъ, до адвоката му г. Ив. Ив. Доковъ.

ТЪРСИ СЕ

Учителъ, учителка или гувернантка за въспитание и подготовка дѣца особно по фрѣнски языкъ. За споразумение до Ст. Поповичъ (Майоръ) въ Плѣвентъ. —

НЕОБХОДИМА НУЖДА ОТЪ ЦЪРКОВНА ПРОПОВѢДЪ.

„При това, като казахме, въ църквитѣ трѣбва да има и проповѣди поне всякоя „Св-та Недѣля“ (в. „Плѣвентъ“, бр. 34.)

Въ църквитѣ трѣбва да има проповѣди поне всяка Св-та Недѣля. Това нѣщо съ присжрбие ще исповѣдаме, че не само не се държатъ проповѣди въ св-та недѣля, но дали ще чуе християнина поне въ годината единъ пжтъ, да знае за какво е отишелъ въ църква и съ какво е нахранилъ душата си, разбира по длжноститѣ си като християнинъ, и какво се иска отъ него, за това необходима нужда се явява отъ църковна проповѣдъ.

Отъ всякаде се чуе охкане, че въ религиозно отношение пропадаме, безбожието се е разпространявало; младото поколение съвсѣмъ отивало изпорчено, всичко клонило къмъ лошо; синъ баща презиралъ, распри на всякадѣ се чуятъ мѣжду домочадия, несжгласие

мѣжду всички съсловия, незначитание на св-та недѣля и други господски празници и пр. Съ една речъ всичко отивало къмъ пропасть. Това се съзнава отъ всички и всички го говорятъ, че послѣдствията отъ религиозния ни упадкъ се лопи. Повече доказателства не са ни нужни. Нека миналото ни послужи за урокъ. Отъ що е паднало Бъл. царство; какво е било религиозното ни чувство; и съществуващото съгласие даже и мѣжду самитѣ царствующи Александрови синове?

Нека се оглѣдаме въ това наше огледало и турнеме съзнателно ржцѣте на сѣрцето си и се попитаме кѣдѣ отиваме и що вършиме, и този пжтъ по който сме търгнали въ нравственено — религиозно отношение, кѣдѣ ще ни изведе. Нека това съзнание да дойде всички макаръ и покжео отъ когото никог. За това единствененъ цѣлителенъ балсамъ на тази рана е „духовна проповѣдъ.“

Защо не са проповѣдва евангелската истина въ православнитѣ ни черкви, защо са онемели амвонотѣ ни, и ако стоятъ все тѣй глухи за вѣчни врѣмена, защо се не махнатъ отъ прѣдначаненото си мѣсто. Кадѣто и да отидешъ било голѣмъ и малечакъ градъ ще видишъ да царува гробна тишина отъ църковна проповѣдъ. Виждаме въ ек. уставъ, задължава пастиритѣ да държатъ проповѣди и да настаняватъ поведѣнитѣ имъ стада въ истината: но всичко е само черно на бѣло, а на дѣло нѣма нищо.

Въ Божественитѣ храмове се забележаватъ само старци и бабички и нѣколко иснафъ хора; това учители, чиновници, млада интелигенция, да те пази Господъ да ги видишъ въ църква; глѣданъ кафенетата бржснарницитѣ и пр. пжлни; ако кажешъ нѣкому прѣятелю камбаната бие айде да отидемъ въ черква, той намира хиляди извинения за отказване, при това прибавя какво ще чуя все едно, еднообразие, баремъ да има проповѣдъ, то да си направа трудътъ. Нека си исповѣдаме истината въ религиозния индиферентизмъ та сме дошли до тукъ.

Като се съзнава тази опасностъ на религиозното ни растление; врѣме е вече да се зематъ по скоронни мѣрки а именно за тѣзи лица които са се исклучително посветили въ духовно призвание, и които нематъ причини за сплавкание въ материятно отношение, че трудоветѣ неимъ се вознаграждаватъ Архирейтѣ и тѣхнитѣ протосингели си редовно получаватъ вознаграждението — священницитѣ макаръ за сега и скромно възнаграждение да получаватъ; но нека както единитѣ тѣи и послѣднитѣ оправдаятъ това съ дѣла и оправдаятъ високото си призвание като пастири на словесно стадо; то и по голѣмата награда сама ще дойде. знайно е че „олтарелъ служитъ, олтарелъ питається.“ Но какво виждаме сега, само оплакване и недоволствие, че това било, малко, не се исплащало било редовно, случайнитѣ приходи и пр. тое така; но оправдай пастирю добри, то поне това за което си възнаграденъ; и тогава имашъ право за оплакване, че не си могаль да посрѣщашъ нуждитѣ си.

Но какво виждаме, пакъ сжщата апатия отъ страна на пастиритѣ ни църковни. Преди петъ години когато священницитѣ неполучаваха никакво вознаграждение, непроповѣдваха

сега при получаването му пакъ така. Е тогава за Бога гдѣ е злото въ религиозния ни упадкъ? —

Народъ ни има нужда отъ духовна храна. Високопрѣсвѣщенни архiereи, архимандрити, протосингели и священници; обѣрцаме се къмъ Васъ като истински пастири на народа ни, дигнете високо знамето на църковната проповѣдъ, нахранете народа си съ това отъ което има нужда и сами ще се увѣрите и убедите, че въ скоро врѣме престоящата угроза отъ религиозния ни упадкъ ще изчезни.

Политическата нравственностъ у насъ

I.

Има ли у насъ политическа нравственностъ? — За да се разглѣда този въпросъ, достатъчно е да се поразглѣдаме на около си; да прѣлистимъ дневната газетна преса. Всичко това най-релефно ще покаже въ каква степенъ се намира политическата нравственностъ у насъ. Днесъ за днесъ у насъ, главното оржжие въ политическата борба служи: интриганството, подлостъта, клюкарството и пр. Да, оржжие силно, побѣдоносно, ала мизерно, недостойно за днешното образовано челоуство.

Въ политическия ни животъ ний ежедневно биваме зрители на отмщение, лични и семейни нападения. У насъ не остана честенъ челоуекъ не опозоренъ отъ калната партизанска сѣрѣда. Най-искреннитѣ наши обществени дѣйци и патриоти, ежедневно се нападамъ по единъ най-безчестенъ начинъ; ежедневно се измислюватъ противъ тѣхъ най-позорни епитети; ежедневно, казваме се нахвърняватъ даже честъта на тѣхнитѣ семейства. Вѣрѣдъ тѣзи мисли, ржката замръзва отъ ужасъ; перото спира да дѣйствува! Това либепе онзи българинъ, когото хвалиха съ скромностъ и висока нравственностъ? Неговия прогресъ въ такъвъ ли хаосъ трѣбваше да го тласне? — О врѣмена о нрави! За Бога у насъ нѣма ли обществено мнѣние? До толкова ли е изчезнѣла мисълъта за повдигане нравствения уравенъ на нашия народъ? Нима ако имаме цѣла върволица борци за партизанство и доходни мѣста, трѣбва да се платимъ отъ тѣхния развратъ и да блѣднѣемъ прѣдъ тѣхъ? О, не! Врѣме е вече да се поразмислимъ върху окржжающия ни развратъ и деморализация; врѣме е вече да се задуши съществуюция партизански кипежъ, който е засмърдялъ хубавата, но злочеста наша Българийка.

* * *

Прѣди нѣколко дни имаме случая да събсѣддаме съ единъ виденъ общественъ дѣецъ и патриотъ, който съ горѣстъ на душата си описваше днешнитѣ партизански мизерии, които се вършатъ отъ по-голѣмата частъ самозванни патриоти, които иматъ претенцията да се титулиратъ бѣдѣщи водители народни. Между другото този почтенъ старецъ ни казваше, че при днешнитѣ мизерии, които задушаватъ българската атмосфера, само посрѣдствомъ една нравствена сила ще може да се избави България. Тѣзи нравствена сила можела да се създаде отъ самитѣ наши общества чрѣзъ съединение и съгласие и съ помощъта на правителството. По-

виднитѣ наши общественни дѣйци, да си подадѣтъ братски ръка и съдружно работение за благото на страната. Да, хубави думи, ала мъчно осъществими при царствующия български инатъ. — Прѣди една година, в. „Свободно Слово“, като разглеждаше партизанскитѣ буйства у насъ, мимоходомъ изказваше мнѣние, щото да се съставятъ морални дружества, главната цѣль на които да бѣде: окротяване и облагородяване на характеритѣ. Обаче калния газетарски печатъ опонентъ по този въпросъ. Частната инициатива увлѣчена въ партизански, борби, нито мисълъ и мина за създаването на такива учрѣждения.

ЛѢТОПИСЪ

Едно разяснение.

По-напрѣдъ в. „Народни Права“ а послѣ „Съгласие“ писаха, че се учили, че компромиса мѣжду Плѣвенскитѣ Цанковисти и консерватори билъ разваленъ, вслѣдствие на това, че П. Мецовъ, билъ направилъ другъ съ Стамболиститѣ. По поводъ на това П. Мецовъ билъ обрѣганъ, а сега въпроса билъ на разрѣшение у Г. Стоилова. Да, ние ще да потвърдимъ, че мѣжду г. Мецовъ и членоветѣ на бюрото, се случи едно малко недоразумѣние, и то за сѣщо такава причина. Г-нъ Мецовъ, по мимо бюрото влѣзълъ въ другъ компромисъ съ Стамболиститѣ, за да го поддържали въ постоянната комиссия на която е председателъ, и на която длъжностъ, за да се задържалъ, трѣбвало му непрѣменно поддръжката на нѣкой отъ Стамболиститѣ. Добилъ поддръжката по подъ условие, да не се ратурвалъ Град. Съвѣтъ. Прѣдъ видъ на това, клубътъ неможеше да бѣде равнодушенъ къмъ такава глупава постъпка на г. Мецова, защото дѣйствиата му сѣ диаметриално противоположни на съглашението.

Обаче, не трѣба да се заключи отъ това, че клубътъ не сѣществувалъ и че не не ще да дѣйствува по работитѣ, за които ся е нагърбилъ, защото е увѣренъ, че всичко ще да се рѣши въ полза на болшинството. Ако нѣкой иска да диктува, както може да си мисли и г. Мецовъ, лицата които съставляватъ клубътъ, не ще му позволятъ, защото полагатъ да стоятъ по високо въ нравствено отношение, отъ колкото за съжаление Г. Мецовъ, който доказа на послѣдъкъ, че ималъ и той много и дори твърдъ много нужда отъ платката на председателството въ постоянната комиссия, както и Г. Хинковъ, съ онѣзи на кметството. Ако гие било страхъ отъ бламъ презъ сесийтѣ, та прибегватъ до помощта на цанковиститѣ, въ това не ще имъ се помогне, защото послѣднитѣ нѣматъ нужда отъ службитѣ имъ, нито се борятъ за такива, а мислятъ да помагатъ и солидарно да работятъ съ възгледовѣтѣ и политиката на правителството на която е шефъ Г. Д-ръ Стоиловъ. Ако нашитѣ прѣдставитѣли Г. Мецовъ и Хинковъ, искатъ да диктуватъ по край поддръжката, тѣ не ще сполучатъ, защото не ще могатъ убѣди другаритѣ си, че тѣ сѣ способни и достойни затова.

Ние немислихме да излагаме на пазаря тѣзи недоразумѣния но, счетохме за подобро да освѣтимъ и обществото, както го извѣстихъ, когато се свърза съглашението. г. Мецовъ който най много настояваше за бала на общината въ лицето на г. Хинкова, който държалъ съ Стамболиститѣ, се отказва, по тая само причина, че единъ денъ г. Хинковъ, ходилъ у домаму и съ съзвиз на очитѣ го молилъ да го небламирали. Така сѣщо ходили и дѣцата му. Г. Мецовъ, обяснява още, че сѣщия г. Хинковъ, билъ плакалъ и прѣдъ г. Д-ръ Стоиловъ и др., когато бѣха въ Плѣвенъ! Ако една партия се управлява и поправя въ дѣйствиата си отъ такива *плачливи партизани* като Хинковъ и *лжжлив* какъвто сѣ указва г. Мецовъ, то благодаримъ стѣ съглашение, и поддръжката имъ. Казахме въ вчерашния брой, по адресъ на „Черно Море“, че г. Стоиловата партия, не трѣба да има нужда отъ

гелмиджии, некадърности, такива, които не сѣ способни за нищо, а само за зло, нека се оставятъ да гьлтатъ пушакъ въ турекитѣ кафенета, а не въ учрѣжденията гдѣто трѣба просвѣтени хора за работа, а не да правятъ пазарлъкъ за службитѣ, да си заплашватъ тогова и оногова чиновника, че ще бѣде изгоненъ. Ние още вѣрваме, че г. Стоиловъ, ще е разбралъ, какви се биле називаеми прѣдставители, и колко тѣ сѣ биле гладни за службитѣ си, когато и устно и писменно имъ е внушавано, особено Хинкову, да си даде оставката, за да се избере съставъ еднороденъ и едномисленъ — дѣтеленъ, а не такъвъ, който на всѣка крачка прави най-големъ припятствия на властѣта, да устроява разни скандали за компромитиране сѣщата властъ.

Болшинството, не може да се съгласи да работи съ подобни хора, това нека знай всѣкий *нашъ партизанинъ*, който е посрѣщналъ съ радостъ съглашението, както и правителството въ лицето на г. Д-ръ Стоиловъ, и който нашъ партизанинъ, вѣрваме, че пакъ ще да се зарадва когато чуе, че Мецовъ и Хинковъ, и двамата гладни по за 300 л. се прибѣгнали пакъ за помощта на онѣзи шайкаджий, които м. г. ги искараха изъ урнитѣ, които и днесъ ги псуватъ, както и ругаждъ правителството. Sapiienti sat.

Въ 7 брой на в. „Недѣля“ ние обявихме, че въ рѣчта казана на банкета отъ Г. Д-ръ Стоиловъ, даденъ нему отъ гражданитѣ, сѣ се вмъкнали нѣкой възгледи по помирението ни съ освободителката, както и по отношенията на България, съ другитѣ сили, не сходни съ самата рѣчъ, а изказани възгледи повече на нашия сътрудникъ. Казахме още, че въ слѣдующий брой ще укажемъ и на самитѣ грѣшки, които сътрудникътъ ни е допусналъ, за да стане онази вѣрва, която нашитѣ опозиционни вѣстници земаха за материалъ да пълнятъ цѣли колони въ вѣстницитѣ си. По отношение другитѣ сили, Г. Д-ръ Стоиловъ, като развилъ въ рѣчта си, какво може да ни очаква въ случай на една голѣма война, обяснилъ, че въ единий и другий случай, на България е интереса да мирува и да си глѣда чергата. Дѣйствително, той правилъ сравнение мѣжду тройния и двойния союзъ, по не сѣ е изказалъ така категорически, че България, ще трѣба да се присѣдини къмъ тая или онази държава, както е казано въ рѣчта съобщена въ вѣстникътъ ни отъ нашия сътрудникъ. Така сѣщо и по въпроса за отношенията ни съ турция. Г. Д-ръ Стоиловъ, гаворилъ за опозиционния печатъ, какъ глѣдалъ на въпроса по въстанието, какъ обвинявалъ правителството ни, че не земало никакъ присърдце дѣлото. Той обяснилъ, че неможемо друго яче да се постѣпи, защото трѣбало, ако не се зематъ мѣрки, да сѣ обяви война на турция, или тя трѣбало да нахълта въ България. Тѣзи сѣ главнитѣ и съществени грѣшки, които сѣ допуснати, и които като провѣрихме и отъ други нѣкой приятели участвуващи на банкета, потвърдиха сѣщото, което днесъ поправяме. Сѣщо така се е допуснало една твърдъ груба грѣшка, че ужъ било казано, помирението щѣло да стане презъ Октомврий т. г. когато сѣ открие камарата. Той казалъ, че приема направенъ на депутатията, е първий знакъ, че въ скоро вѣрме ще дочакаме онова, което цѣлий български народъ наедъ съ Княза желаятъ *помирението ни съ освободителката*. —

В. „Народно съзнание“ ако и слѣдъ тримѣсеци, спомѣналъ нѣщо за споразумѣнието мѣжду Цанковиститѣ и консерваторитѣ въ Плѣвенъ: Д-ръ Дрουμεвъ отъ една страна и П. Мецовъ отъ друга. На „Съзнанието“ много му се виждало какъ можало да се допуска компромисъ, съ г. Мецовъ, когато билъ: старъ, малограмотенъ, фанатикъ и прочие прилагателни, които само „Свобода“ обича да печати. Ний отговаряме на кѣсо на събрата ни „Н. Съзнание“ не толкова отъ желание да даваме обяснения, кое е побудило приятелитѣ — цанковисти да работятъ съ г. Мецова, отъ колкото да извадимъ отъ заблудѣние, събрата ни „Н. С.“ отъ убѣждението, че този компромисъ билъ ужъ станалъ за да се ползували нѣкакви си цинцари, и по личнитѣ интереси на Д-ръ Дрουμεвъ и пр. Ако и да не сме опълномощени по това отъ лицата до които се отнасятъ думитѣ на „Съзнание“, ние които сме по близо до работитѣ, можемъ да увѣримъ както „Съзнанието“ тѣй другитѣ приятели, че въ тѣзи прѣговори не е играла ника-

ва лична облага, тѣй като називаеми отъ „Съзнание“ Цинцари (за жалостъ нѣма никой отъ тѣхъ цинцаринъ) никой отъ тѣхъ не се нужда отъ такива облаги, каквито биха родили едно споразумѣние, още повече съ въпроса за г. Д-ръ А. Дрουμεвъ. Послѣдний не само, че нѣма нужда отъ службата Окр. лѣктъръ, защото се счита за не дотолкова вѣтъ здравъ да ходи по окръгътъ, но и на прѣдложенията, които му се правени за нея, длъжностъ, той категорически е отказвалъ и отказва; слѣдователно тукъ и рѣчъ не може да става за споразумѣние съ единствена цѣль на лични облаги. Ако нѣкой е желаялъ това — облагитѣ, то би станало много по рано, както направиха 5-6 мата наши тукъ куци Стамболисти, които за да направятъ разцѣпление прѣвъ 1894. полжиха всевъзможни усилия до като се доклатъ до Град. Съвѣтъ и комисията, въ чийто рацѣ и днесъ се намиратъ горнитѣ учрѣждения. Г. Мецовъ, съ чийто сила се докопахъ тѣзи „*гладници*“, както и роднината му К. Хинковъ, като видяха, че бѣха излѣгани, прибѣгнаха до помощта на Цанковиститѣ, които още преди тѣхъ, общаха поддръжката си на правителството. Послѣднитѣ неможаха да се откажатъ отъ прѣдложенията, защото мисляха и желаяха да работятъ съ хора, които по убѣждение по скоро се съгласяваха, толкова повече когато се знаеше, че и самъ г. Стоиловъ, желаше това. Цанковиститѣ отъ Плѣвенъ, като имаха прѣдъ видъ това желание, и политиката на правителството, Конституционно Управление, (не по Стамболовски само) и полагание грижи за подобрене отношенията ни съ освободителката ни Руссия, което е желание на всички Цанковисти, неможаха и нѣмаха причини да откажатъ отъ поддръжката на правителството. Че сѣ се ръководили отъ благи идеи, това може да послужи не само на „Съзнание“, но и на всѣкъ невѣрующъ, че до днесъ никой Цанковистъ не е назначаванъ на служба, или да е поискалъ такава, за каквато се мисли, че е станалъ компромиса.

Ако правителството, има нужда отъ поддръжка на честни хора, и съчувственици, то ще да избере такива, и въ всѣкъ случай не ще избира съ убѣждения противни, на неговитѣ възгледи, защото така се управлява Конституционо.

Тѣзи Цанковисти, които дописника на „Съзнание“ види се да познава, никой не ще се съгласятъ да работятъ наедно съ единъ регенегатъ — Табаковъ, за когото може само въ Шуменъ да мислятъ така, а не ц другагѣ. Той остава самъ, защото петъ шестимата му другари сѣ повечето на служба по Град. и Окр. Съвѣтъ, и сѣ окончателно рѣшили да го оставятъ на бокалка гдѣто трѣба да му е мѣстото, защото немаи вѣрмеи тѣ дагладуватъ.

Въ брой 28 на в. „Н. Съзнание“ обвинява редакцията на вѣстникътъ ни, въ подкупъ отъ нѣкакъвъ си *фондъ*, и че защото не било отговорено на онова, що сѣ писало по *фондофилството*, заключава, че било вѣрно — не сме *биле обѣлили згьбъ*. Считаме за длъжностъ да обяснимъ на поч. ни събратъ, че не ни сѣ е паднало случай да прочетемъ въ в. „Н. Съзнание“ за това подкупиничество, за да отговоримъ, та желали бихме да ни се укаже въ кой брой, който по всѣка вѣроятностъ не ни е билъ пратенъ.

На това обвинение, ние ще отговоримъ, че „Недѣля“ не сѣ редактира отъ г. Ковачевъ, още отъ 1-ий брой, който не зема никакво участие въ него, слѣдователно нѣма за какво и да се обвинява единъ беднякъ журналистъ, който съ години сѣ е трудилъ денемъ и нощемъ да освѣтлява обществото. За подкупиничеството на новата редакция, това е повече отъ абсурдно да се мисли. Види се почтенитѣ редактори около „Съзнанието“ да се навикнали да вкусватъ отъ извѣстното тѣмъ *фондофилство*, когато щѣфа имъ бѣше на властъ, та за това крождъ ни дрѣхата по тѣхния грѣбъ. Така сѣщо е невѣрно, че г. Ковачеву била давана или вече дадена службата С. Присътавъ, и то съ условие да пишашъ въ в. „Недѣля“ макаръ, че редакцията да е била предадена на г. Ив. Доковъ и Д-ръ Дрουμεвъ. Ако послѣднитѣ зематъ участие въ редакцията на вѣстникътъ, то не е вѣрваме прѣстѣпление, стига тѣ да се наематъ да защитаватъ идеитѣ за които сѣ се борили. Отъ гдѣ на кадѣ заключава „Съзнанието“, че г. Ив. Доковъ и Д-ръ Дрουμεвъ, сѣ биле новопокрѣстени? Нѣма е грѣхъ ако тѣ виждатъ, че правителството днесъ во главѣ Д-ръ Стоиловъ, се грижи да въведе въ страната рѣдъ и законность, полага трудъ да се подобримъ съ Велика Руссия — искренното желание на Плѣвенци, та трѣба да се обругава по такъвъ хамалски начинъ, както прави „Съзнанието“, защото, не е Радославовъ на властъ? Не, В. „Недѣля“ глѣда друго яче на работитѣ. Редакторитѣ и, тържествува, за това, защото виждатъ, че и онѣзи фанатици русофоби, които

преди години псуваха и най свѣтото на Велика Русия, днес идват полетка-лека, да признават тази гола истена, че България, безъ покровителството на мощната наша освободителка не може да съществува. Станали сме новопокръстени консерватори и това било грѣхъ! Ние и по напредъ отговаряхме на некой наши събратия, които ни обвиняваха въ единъ видъ ренегатство. Въ какво сме се отклонили отъ програмата на партията, която сме представлявали? Плѣвѣнъ е билъ съ Цанкова, по политика и нема причина да напустне тази политика, защото-днесъ Правителството, върви по онзи пътъ, който и г. Цанковъ е указалъ, да се грижимъ за подобрене съ Велика Русия. Послѣ. Какво нѣщо разбира „Н. С.“ отъ Консерваторско Правителство? Какво сравнение може да става между днешното наречено консерваторско правителство и онова либералско — тиранско, когато сж биле на властъ, разни диктатори Стамболовци, Радославовци! Ние казахме и въ по напредънитѣ броеве, че предпочитаме да бждемъ такива консерватори, отъ колкото лоберали, сопаджий отъ породицата на „Съзнанието“, които глѣдатъ да се докопатъ до властѣта само съ сопата и лажата.

Разбираме да ратува партията на г. Цанкова, защото само и то само въ негово време е била действителна свобода. Днесъ въ какво нѣщо може да се обвини правителството, нема не позволява на Стамболовиститѣ и Радославиститѣ да върлуватъ? Нема не имъ се позволява да псуватъ намѣсто да указватъ грѣшкитѣ, които се допускатъ по мимо законитѣ отъ властѣта? Не, г-да Радослависти, трѣбва да признаете и вие, че днесъ имаме онази свобода, която, вие бѣхте отнели и която не дай бже ако Ви се падне още-еднажъ въ рѣцѣтъ, какво бихте я направили.

Адвокатъ Шарлатанингъ. Единъ приятелъ, който билъ слушателъ на 15 Септемврий т. г. въ Окр. Сждъ, ни расправи, слѣдующата честна постъпка отъ извѣстния нар. представителъ - Адвокатъ Г. Т. Табаковъ. Прѣди година врѣме, Г. Генчо Бейковъ търговецъ отъ г. Плѣвѣнъ, опълномощилъ Г. Д. Желѣзаровъ и Т. Табаковъ адвокати и съдружници, да заведѣтъ дѣло срѣщу Ев. Михайловъ, за продажба на една къща. Завели дѣлото и сж глѣдало нѣколко пѣти, което бивало отлагано по разни причини. Насрочено на 15 Септемврий т. г. явява се Г. Д. Желѣзаровъ отъ Г. Бойковъ и Г. Табаковъ, съ пълномощие вече отъ Ев. Михайловъ. Г. Желѣзаровъ, явилъ на сждѣтъ, че Табаковъ, не можалъ да бжде повѣр. на Ев. Михайловъ, защото едновременно билъ и на Г. Бейкова. Обаче, честния Табаковъ, настоявалъ, че може защото билъ раздѣленъ отъ съдружникѣтъ си. Разбира се че сждѣтъ, неможалъ да приеме подобенъ защитникъ, Пита се сега, какъвъ епитетъ може да се прикачи на такъвъ благообразенъ адвокатъ и още нар. представителъ! — Сжщия денъ, сжщия този Стамболовъ хатъ сж е явилъ и по друго гр. дѣло дѣло № 144/94

съ сжщия Г. Желѣзаровъ като повѣр. на нѣкоя си Гаца Тодорова. Ние не знаемъ какво рѣшение е земалъ окр. сждъ, но въ всѣкъ случай полагаме, че най малкото нѣщо, за такава една нечестна постъпка е привличанне подъ дисциплинарна отговорностъ. Чудно нѣщо, една страна да си довери всичкитѣ тайни, и послѣ да земи и другата страна и то съ формални пълномощия? И друго нѣщо за сжщия този Г. Табаковъ. Въ единъ отъ прѣжнитѣ броеве, бѣхме казали, че Табаковъ е незаконно приетъ за адвокатъ, защото нѣма исканото число години. По този въпросъ още въ Стамболовото врѣме бѣше се писало прокурору апелация и нищо. Сега напомнимъ на мѣстния прокуроръ нищо, какво разбираме отъ бюстителството на законитѣ? Обръщаме вниманието и днесъ както на сжщото прокуратство, така и на онова на Руесен. Апел. Сждъ, па и на самото министерство на Прав. да земи мѣрки за точното прилаганне на законитѣ и да узнай какъ е билъ приетъ този Г-нъ за адвокатъ, когато нѣма правото и за пом. адвокатъ. Мислимъ че Стамболовщината мина, на ли?

Учимъ се отъ достовѣрно мѣсто, че именитѣ се Стамболовисти Славовски, Карабелову и още единъ г. името на когото прѣмълчваме сега, ходили при г. Мецовъ и му общавали, че ще даджѣ декларация г. Стоиловъ, че вече се отказватъ отъ Стамболовщината. Иматъ право. „Генджовото бранище“, и сувата „Скревеникъ“ ще ги направи, на много бой да се обрънатъ. Надѣваме скоро и г. Табаковъ да се обръне.

На 20 Септемврий т. г. престигнала е въ двореца Евскиноградъ Н. Ц. Височество княгиня Клементина.

Учимъ се, че Н. Ц. Височество Господарката, прѣзъ идущий Октомврий мѣсецъ, щѣла да разрѣши отъ бременността.

Пристигна въ градѣтъ ни една дружина отъ 16 Лов. полкъ подъ командата на майора Поповича за да квартирува прѣзъ зимата въ мѣстнитѣ казарми.

Фалиментъ на 26 Септемврий т. г. Плѣвѣн-Окр. Сждъ, на ново е обявилъ Г. Ив. Миндиликовъ, за несъстоятеленъ. Този господинъ бѣше обявенъ на 4 Септемврий 1895 и сега пакъ. Въ единъ мѣсецъ два пѣти! Сега е затворецъ.

Нашъ приятелъ, ни пиша нѣкой скандалиозни работи по изборѣтъ, който ужъ ставалъ за читалището „Съгласие.“ Въ слѣдующия брой ще дадемъ мѣсто на съобщението.

хора, да прави шумъ и крясъкъ, да истуди стаата или да развали въздуха; да прави постѣпци, които сж противни и врѣдни на другитѣ. Но отъ 100 душъ, които пушатъ тютюнъ, нито единъ неще се постѣсни да не запущи и да задими стаата, въ която дишатъ въздухъ жени и дѣца.

Ако по нѣкога пушанитѣ тютюнъ и да искатъ за това отъ присѣтствующитѣ позволение, то обикновенно всички знаемъ, че трѣбва да се каже „защо не, заповѣдайте“, безъ да се глѣда на това, че на тозъ, който не пуше не е приятно да диша заразенъ въздухъ и да намира миризлитѣтѣ искийки въ чашитѣ, пиектитѣ, таларчетата или даже и въ пепелинитѣ. Но ако допустимъ и това, че възрастнитѣ можѣтъ безъ особено отвращение да търпятъ миризмата на тютюня, то какво-ли е на горкитѣ дѣтица, които никой не иска да пита или да знае, че това за тѣхъ е неприятно, па даже и врѣдно за тѣхното здравие. А при всѣ това виждаме, че пушатъ хора честни, въ всѣко отношение хуманни, при дѣцата, въ врѣме на обѣдъ и вечеря, въ малкитѣ ни стайчки, като заразяватъ въздуха съ тютюневъ пушекъ, безъ да чувствуватъ при това ни най-малкъ укоръ на съвѣстѣта си.

Обикновенно казватъ, и азъ съмъ казвалъ, че пушението съдѣйствува на умствената работа. И безъ съмнѣние, че това ще е така, ако само глѣдаме на количеството на умствената работа. За човѣка, който пуше и за това прѣстава строго да оцѣнява мислитѣ си, му се чини, че той извѣднѣжъ е добилъ много мисли. Но това е съвсѣмъ на противъ, а излиза работата така, че това му става за това, че той е изгубилъ контрола надъ мислитѣ си.

Г-нъ Н. Ковачовъ, бивнѣ редакторъ и стопанинъ на в. „Недѣля“ който отсѣтствуваше отъ нѣкой врѣме, както се научаваме, тѣзи дни ще се завърни въ градѣтъ ни.

Пишатъ ни отъ София, че тамъ въ нѣкой църкви, священникитѣ държали редовни църковни проповѣди всѣка Св. Недѣля. Ний обръщаме вниманието и на нашитѣ пастири да послѣдватъ примѣра на Софийскитѣ священници. Не трѣбва да се забравя, че нашия градъ особено, има необходима нужда отъ моралъ и нравственностъ. Това е най-важното срдѣство, за окрогиванне буйността и деморализацията, които сж притиснали отъ всѣка страна нашия народъ.

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ

Тулча — Уважаемый Г-нъ Редакторе! Изъ между рубричитѣ на ув. Ви вѣстникъ „Недѣля“ брой 26 отъ 2-ий Августъ т. г. срѣшнахъ една дописка, която се отнася до тулчанската община.

Не бихъ си далъ този трудъ, нито ми е по характера, да отговарямъ на глупости кога ся отнасятъ до личность, но тѣй като дописника, отъ злоба къмъ нѣкого си, наклѣветява една община, на която той самъ дължи настоящето си положение, то счетохъ да му отговора като ся отнасямъ до Васъ, Господине Редакторе, да виѣстите въ единъ отъ блискитѣ броеви на ув. В. в. „Недѣля“.

Ако този доброжелателенъ гражданинъ е така добре вникналъ въ вървежа на общинскитѣ ни работи и ако той оплаква положението имъ, защо не ся е приближилъ къмъ честнитѣ и добросъвестнитѣ хора, които той самъ признава че не липсватъ въ градѣтъ ни, и ся натърби той да извади училищата ни отъ аномалията въ която ся намиратъ? а отъ далеко критикува. Така ли му диктува неговата добросъвестностъ? Мисли ли този Г-нъ, че тѣзи негова постъпка, да се отнася къмъ едно общество, отъ което и той прави участъ, чрезъ печата, е човѣвческа?

Когато една община като нашета, състояща отъ една шепа хора, да уборва толкова припятствия и още въ една чужда Държава, безъ никаква подпорка, дали патриотизма, като българинъ, го подбужда, намѣсто помощъ, да наклѣветява честни хора които си оставили своите интиреси, училища да поддържатъ; него, братята и сестрите му да възпитаватъ и ги нарича експлоататори?!

Припомневали си той за нѣкоя, поненитожна, сумница подарена отъ него или родителите му, на обществото ни, че толкова го боли за обществените фондове?

Има граждани, които съ хиляди франка ся подаривали и съ голѣми жертви са можели да закрепятъ, повече отъ 30 години, тулчанск. български очреждения и пакъ никой отъ тѣхъ не ся е замѣсилъ въ настоятелскитѣ распорѣждания, намѣриса само единъ нехранимайко да дава наставление на училищ. настоятелство за припоржка на добри просвѣтени хора за учители. Когатс този Г-нъ ся удостои и заеми нѣкое обществена длъжностъ, нека тогава ся отнася където обича и търси хора достойни и уютни нѣму; за сега настоятелството ще ся води така както се е водило повече отъ 30 години.

Нѣма са впусна да убѣдявамъ поч. четатели на ув. в. „Недѣля“ истеностѣта на въпросната дописка, защото съмъ увѣренъ, че и дописника самъ не върва това що е писалъ, а що ся отнася до него лично, оставамъ на общото мнѣние да го калифицира, колкото

Когато човѣка работи, той винаги съзнава въ себѣ си двѣ сжщества: едно, което работи, друго — което оцѣнява работата. колкото е по-строга оцѣнка-та, толкова по-бавна и по-добра бива работата и обратнo. Но ако оцѣнявающия се намира подъ влиянието на опиянението, то работата ще бжде повече, ала качеството ѣ ще бжде по-низко.

„Ако азъ не пуша, не можъ и да пиша. Не ми се пише. Азъ начевамъ и не можъ да продължавамъ“, си казватъ обикновѣнно, па съмъ казвалъ и азъ. Защо това е така? А за това, че или нѣмашъ какво да пишешъ или, че това което ай сега искашъ да напишешъ, още не осѣзрѣло въ съзнанието ти и само начева смѣтно да ти се прѣдставлява и, оцѣни-тела, живущия въ тебѣ критикъ, който още не е замаянъ отъ тютюня, ти казва това. Ако да не пушеше, ти щѣше да напуснешъ наченатата работа и щѣше да си дадешъ извѣстно врѣме за размисление върху това, за което имашъ смѣтно прѣдставление; щѣше да обмислишъ възраженията, които биха могли да ти се прѣдставятъ и щѣше да напргнѣнешъ всичкото си внимание за да ся изяснишъ мисълѣта. Ала ти запалвашъ цигарката; твоя критикъ се замайва, и задржката въ работата ти се отстранява: това, което при ясни мисли ти се струвало като значително, слѣдъ тютюня ти се струвало като нищожно; това, което ти се е струвало като неясно, сега става ужъ ясно; възраженията които ти се прѣдставляваха, се скриватъ, и ти продължавашъ да пишешъ, и пишешъ много и бързо.

Ю. Н.

(слѣдва)

ПОДЛИСТНИКЪ

ЗАЩО СЕ ОПОЙВАТЪ ХОРАТА.

Прѣводъ отъ Л. Н. Толстой (продължение)

Тютюнъ като заглушающе срдѣство на съвѣстѣта.

Пита се: кога начеватъ момченцата да пушатъ?

— А почти сжщеврѣменно съ изгубванието на дѣтската невинностъ. Защо хора, които сж пушили тютюня, можѣтъ да го напустнатъ щомъ като влѣзнатъ въ по-нравствени условия на живота, и пъкъ възбуждаямъ пушението щомъ попаднатъ въ по-развратена срдѣжъ? Защо всичкитѣ почти кумарджий пушатъ? Защо проституткитѣ и лудитѣ почти всички пушатъ? Навика като навикъ, ала е очевидно, че пушението се намира въ опрѣдѣленна зависимостъ отъ потребността да се заглуши съвѣстѣта и, че тази зависимостъ и потребностъ достига тази си цѣль.

Изслѣдванието, до каква степенъ пушания тютюнъ заглушава съвѣстѣта си, може да се направи почти надъ всѣки едного, който го пуши. Такъвъ, като прѣдаденъ на страстѣтъ си, забравя или прѣнебрѣгва най-първитѣ трѣбвания на общежитието, които той самъ изисква отъ другитѣ и които той пази въ всичкитѣ случаи, до когато тютюня не е заглушилъ съвѣстѣта му. Всѣки човѣкъ, съ горѣ доу срдѣчно въспитание, признава за непозволително и, като неблагоприятно, па даже и нещомно за удоволствието си да нарушава спокойството и удобството, а още повече и здравнето на други хора. Никой неще си позволи да измокри стаата, въ която живѣятъ

за мѣне, той не може бже другъ, освѣтъ единъ преда-
тель на своитѣ си съграждани брата, единъ вторъ
Насерно безъ отечество.

Тула, 8 Августъ 1895 г.

Хр. Н. Днамбазовъ

Отъ градътъ получихме една безграмотна и безъ
никаква логика дописка, която носи подписа „отъ под-
писавшиятъ се гражданинъ въ заявлението“ Въ тѣзи допис-
ка се кани нашето кметство, на което било испратено
нѣкакво си заявление, отъ обществена важностъ. Спо-
ръдъ тѣзи дописка казаното заявление било подписано
отъ 60 души граждани, които правятъ запитване: „Г-не
Кмете, защо не се взема въ внимание нашето заявление?“
Желателно, почитаемото ни кметство, да освѣтли наши-
тъ съграждани, какво именно се е искало съ въпросното
заявление.

Отъ нѣколко мѣста получихме дописки за бившия
стопанинъ на в. „Недѣля“ Г-нъ Н. Д. Ковачевъ. въ
които се искава прѣзрѣние къмъ онзи нашъ печатъ,
който безъ никакъвъ срамъ обвинява Ковачева че билъ
облагодѣтелствуванъ отъ „безочетния фондъ.“ Мѣжду
другото въ една отъ тѣзи дописки четемъ и слѣдующето
„ний които познаваме Г-нъ Ковачева, отъ десетъ години
насамъ, като младъ списателъ и журналистъ, той винаги
се е отличавалъ съ своята безпристрастностъ: съ благо-
родното отнасяние къмъ всѣкого. Пакъ още прѣсно е въ
памятъта, когато прѣди 8 години сжция този Г. Ковачевъ
издигна гласътъ си чрѣзъ печата, когато въ Русия
владѣше чудесенъ гладъ. да имъ се притечешъ на по-
мощъ Нѣ тогавашния диктаторъ Стамболовъ, задушване
и най малката такава мисль. Прѣди паданieto на Стам-
болова, ний виждахме пакъ сжция духъ у Г-нъ Ковачевъ,
който тогавашната тирания и описваме въ убожествена
форма въ списанието си „Свѣтъ.“ (год. I и II (1893—
1894). И до денъ днешенъ Ковачевъ, е сжция какъвто
го знаемъ. Той не е заслепенъ партизанинъ на никоя
партия или фракция.“

Ний нарочно защитирахме горния пасажъ съ до-
писката, за да послужи вѣето отговоръ на всички тия
наши събратия, които обвиняватъ бившия стопанинъ на
в. „Недѣля“ въ продажностъ. Ще дойде единъ день,
когато тѣ сами отъ себѣси ще се срамятъ. При това
длъжни сме да извѣстимъ, че Г. Ковачевъ за напрѣдъ се
посвѣтѣва исклучително по икономическитѣ текущи въпро-
си и чистата литература.

НЪЩО ПО ЧИТАЛИЩАТА У НАСЪ.

Продължение отъ бр. 7-ий.

Не е ли цѣльта на читалищата да даватъ добра
храна на посѣтителитѣ си, да хвърлятъ свѣтлина на всѣ-
къдъ, да даватъ удоволствия и развлечения на насе-
лението, като скаски, театри, концерти или танци — всичко
което благоприятствува добръ за единъ народъ, или
единъ градъ? Тѣзи е цѣльта мисля, а още прѣдвидена и
и въ дружественнитѣ устаи, нѣ какъ явно всичко това
се игнорира. Достигнала е до тамъ небръжностъта на
нашитѣ читалища, щото често пхти се расжждава съ
високъ гласъ за политика, или се кафе и тютюнъ, като
че нѣма мѣсто за удовлетворение на тѣзи нужди, а
пъкъ нѣкои си влазятъ като въ къщи съ кучета. Ний
българитѣ считаме за надутостъ и голѣмство, ако испи-
емъ едно кафе или цигара, или пъкъ заведемъ кучето си
въ читалището, а съ това искаме да кажемъ на другитѣ:
„азъ съмъ азъ,“ а пъкъ считаме за срамно, когато има-
ме свободно врѣме, да отидемъ съ жената и дѣцата,
разбира се по голѣмитѣ и прочетемъ нѣщо свѣтско
истинско полѣзно, като се помжчимъ да го направимъ ясно
и лѣгко за младитѣ умове на дѣцата си, най сжщитѣ
съкровища който ний притежаваме прѣзъ живота. Нѣ
гдѣ тѣзи българии? Ний по обичаме, семейно, да отидемъ
у кафенето, гдѣто да учимъ младитѣ на занаятъ. Кой
сега трѣбва да даде да се разбере, читалището ли е по
прѣдпочително или кафенето. Разбира се че членоветѣ
на читалищата — хората които сж се нагърбили съ про-
свѣщенiето на масата. Не е достатъчно само, да се ос-
новаватъ читалища за просвѣщенiето на членоветѣ, как-
то е казано въ уставитѣ, а е твърдѣ похвално когато е
съставено за — обществото.

Нече бже азъ, ако изъ нашитѣ читалища, се из-
хвърлятъ, крайно партизанскитѣ, нѣлни съ мръсни пас-
кини и антрефилета, вѣстници, съ което ще може да се
въсприятелствува на распространението на тѣзи полити-
чески зарази, които напоследъ сж растревожели нашитѣ
умове, а съ това ще се създаде издаването на научни,
литературни, економически, домакински и землѣдѣлчески
вѣстници, които сж вѣщаща нужда и истинска храна за
насъ. Даже и самитѣ читалища, които сж прѣдвидѣли
въ уставитѣ си това, могатъ да издаватъ подобни вѣст-
ници и списания, трудна, нѣ свѣта задача, което вър-
вамъ не ще се посрѣшне равнодушно отъ българския
народъ.

Друго едно голѣмо добро, което могатъ да прине-
сжтъ читалищата е даванетоъ отъ тѣхнитѣ членове, ба-
ремъ веднжжъ въ седмицата, безплатно сказки отъ всѣ-
какъвъ родъ, които не помалко способствуватъ за раз-
витнето на народа.

А едно отъ най голѣмитѣ добрини, които могатъ
да се откъватъ отъ читалищата е, ако тѣ подъ своя
инициатива се заботятъ и основжтъ почти въ всѣко село
клубъ отъ читалища, които да бжджтъ подчинени на
онѣзи въ окръга и оклинитѣ. Тогавъ само селективнѣ чита-
лища ще бжджтъ свѣщени и независими, а не както
спорѣдъ нѣкои, да се урѣждатъ отъ правителството, въ
който случай, ще има почти всѣкого неприяности и кра-
молъ. Обръщамъ се къмъ Васъ Г-да ученолюбивъ и
истеннолюбивъ членове — на читалищата въ България
дайте свѣтлина и на селското население, подвъргнато на
толковъ неприяности, и то ще каже че вий сте хората,

Отговоренъ - редакторъ: Хр. Ц. Крушовски.

който на истена се грижите за неговото добро, за което
немалко уста ще се отворятъ да ви проводятъ по една
скромна, нѣ искренна благословия. Повтарямъ да кажа,
че ако имате сърце, ако сте патриоти и желаете да из-
вадете народа отъ невѣжеството, въ което той тѣни,
помогнете на селянина и го извадете отъ тѣзи тѣни, въ
както той днѣтъ тѣни.

Свищовъ Септ. 95 г.

Ю. Ивановъ

КНИГОПИСЪ

Въ редакцията ни се получиша слѣдующитѣ мѣсяч-
ни списания.

„Българска Сбирка“ Г. П. Кн. VII. подъ редак-
цията на С. Бобчевъ за Септемвр. 95 г.

„Юридически Прегледъ.“ Год. III. 15 Септем. 95 г.
кн. XIV. подъ рѣдак. на С. С. Бобчевъ.

„Домашенъ Приятель.“ Септемвр. 1895 г. VII. из-
дава Бъл. Еван. Дружество.

„Медицинска Бесѣда.“ Г. П. кн. II. подъ редакци-
ята на Д-ръ Витановъ, за Августъ 1895 г.

„Бълг. Църковенъ Прѣгледъ“, мѣсечно списание кн.
VII. подъ редакцията на Игнатий Рилскій

„Луча“, книжовни листъ Дружества „Горски Вие-
нацъ“ год. I. свѣска VII. и VIII. за Юл и Август, Уреж-
да книжевно дружество. Това списание е чисто научно и
се списва твърдѣ вѣщо. Въ него списание зема живо
участие и Църковенъ князь. На първата страница има ед-
на доста дълга песня, препечатана изъ „Бранкова кола“
прѣпоръчваме това списание на нашитѣ читатели. Годи-
шенъ абонаментъ 6 л. зл. Печата се въ Цетиня.

„Медицински Сборникъ“ № 6 за Септемвр. 1895
Списан. на Бъл. Лѣкари подъ главната редак. на Г. Д-ръ
Г. Золстовича, цѣна 7 лева.

„Югославянски Стенографъ“, и „Гласникъ“, издава-
ла на чешки и български подъ редакцията на Безеншека.

„Звѣздица“ год. IV. Септемвр. 1895 кн. VII. ре-
дакторъ Н. Бѣловъждовъ, за дѣца.

„Библиотека“ кн. VII. год. II. чисто научно педа-
гогическо списание год. цѣна 8 л. издава Хр. Г. Дановъ.

„Свѣтлина“ мѣсечно иллюстрирано списание год. кн.
цѣна 12 лева подъ редакцията на Г. М. Иханловъ. Послед-
ния брой, има портретитѣ на Г. Базовъ и др. картини,
които показватъ, че Г. Михайловъ не жали ни трудъ ни
пари за подобрене списанието. Сърадваме издателя му,
и го прѣпоръчваме като една изящна книга въ едно се-
мейство.

„Изворъ“, иллюстрирано списание подъ редакцията
на Т. Трифоновъ Т. IV. за ученици и ученички цѣна 3 л.

СТИХОТВОРЕНИЕ ВЪ ПРОЗА

отъ И. С. Тургеновъ

Прѣводъ

NECESSITAS - VIS - LIBERTAS.

Барелъефъ.

Висока, костелива баба, съ желѣзно лице и не-
подвижно — тѣпъ погледъ, върви съ голѣми крачки
и съ сухата си като пръчка рѣка, тласка прѣдъ
себе си друга жена.

Тая жена е съ огроменъ растъ, поцна, дебѣла,
съ мишици, като у херкулесъ, съ главница като тро-
пица на волската й шия — и слѣпа — отъ своя
страна тласка неголѣма, слаба дѣвица.

Само у тая дѣвица глѣдатъ очитѣ: тя се про-
тивѣ, обръща се назадъ, подига тѣнки, красиви рѣ-
цѣ; оживеното ѣ лице изражава нетърпение и прѣ-
жалъанье тя не иска да слуша, тя не иска
да върви на кадѣто ѣ тласкатъ и при се
това трѣбва да се покорева и да върви.

NECESSITAS - VIS - LIBERTAS.

Комуто понася — нека го прѣведе Май 1878 г.

КУЧЕТО

Ний сме двама въ стаята: кучето ми и азъ . .
На дворътъ бучи страшна буря. Кучето сѣди прѣдъ
мене и ме гледа право въ очитѣ. И азъ сжщо го
гледамъ въ очитѣ. То сѣкашъ иска да ми каже нѣщо.
То е нѣмо. То е безъ думи, то само себе си не раз-
бира — но азъ го разбирамъ. Азъ разбирамъ, че въ
това мгновение и въ едно и въ мене, живѣе едно
и сжщо чувство, че между насъ нѣма никаква раз-
ница. Ний сме равни; въ всѣкой отъ насъ гори и
свѣти сжщия прѣпетний огнець. Смъртъта налита,
махни своето широко хладно крило И край:
Кой послѣ ще разбере какъвъ сгнъ именно е горѣлъ
въ всѣкой отъ насъ? Не! това не е животно и не

човѣкъ които мѣняватъ и огледи Това са
два чифта еднакви очи устрѣмени една на други. И
въ всѣкой отъ тѣзи чифтове, въ животното и въ
човѣка — единъ и сжщия животъ стѣ-
хливо къмъ другъ Февр. 1878 г.

ЮРИДИЧЕСКИ ПРѢГЛЕДЪ III год. 1 Септем. 95
год. кн. XIII Издава подъ редакцията на Стефана С.
Бобчевъ

СЪДЪРЖАНИЕ: I За дѣятелността на мировитѣ сѣди
прѣзъ 1894 г. С. Кръстевъ. II По наказанието на лѣн-
ливитѣ свидѣтели. Маринъ Д. Тихчевъ. III По несмѣ-
емостъта на сѣдитѣ. Ж. Шивовъ. IV. Шантанжътъ нато
углавно прѣдстъявление. Д. Икономовъ. V. Нѣколко думи
по чл. 14 на Закона за сѣдопроизводството. VI. Сѣдебна
Практика. Върхов. Кас. Сѣдъ. 1). По тълкуванието на
чл. чл. 1007, 1009, 1021 отъ Гражд. Сѣдопроизводство
относящи се до датата за продажба на недвижими пноти
2). По тълкуванието на чл. 666 отъ Гражд. Сѣдопроиз-
водство; Кредиторътъ има право да дава лихви отъ дѣни
на исквата молба, макаръ заявлението си за това да е
направила за прѣвъ пътъ при разглѣжданieto на дѣлото
въ апел. инстанция. 3). По тълкуванието на чл. 15
отъ Закона за адвокатитѣ. 4). По тълкуванието на чл.
чл. 93, 94, 110 и 130 отъ Търговскій законъ: Значени-
ето на джирото, за събиране стойността и за значене-
то на протеста. 5). Сѣдѣтъ по същество може да поста-
нови, кой отъ свидѣтелитѣ радниии могатъ да се не рас-
писватъ въ дѣлото на обвинен. пѣтъ сродникъ. 6). Де-
финиция на „Чиновикъ“ въ углавна смисль. VI. Наши
печатъ по сѣдебно-правнитѣ въпроси. Черно-Море. за нес-
мѣняемостъта на сѣдитѣ. Чиноеникъ — за несмѣняемос-
тъта на сѣдитѣ. Хасково — за кметскитѣ пълномощия
Нов: Бълзар. Печатъ — за нашитѣ сѣди. VIII. Прави-
телствени наредби, окръжни и пр. Окрж ни отъ Министъ
на правосѣдието до Г-да прѣдсѣдатъ на окр. сѣд. и миръ
сѣдии. Доцѣлнение на правилника за преспособление за-
кона за горитѣ. IX. Разни вѣсти и бѣлѣжки. Законодателъ
на дѣятелностъ. Между народ. криминал. конгрессъ. у-
международ. конгрессъ противъ цинството. — Убийство
то на единъ новъ Шейлокъ. — Награда на добритѣ стѣ-
рузи. — Между парлам. конференция и пр. пр. X. Некро-
логъ, за Хр. Стояновъ. XI. Юридич. Книгописъ. XII. Но-
ви книги и списания. XIII. Обявления на Върхови. Каса-
цион. Сѣдъ за дѣлата, които ще се разглеждатъ прѣзъ
м. септември т. г.

КУРСЪ

отъ 30-ий Септември 1895 година.

Българска Народна Банка.

А ж по:	Куп.	Прод.	Инка-
Срѣбро ерѣцу злато:	съ	съ	сира
Продава съ 3.80 на сто	злато	злато	въ
Купува съ 4.50 на сто	злато	злато	злато
Руски книжки руб. 100	262.—	276.—	272.—
Руски франки зл. 100	—	101.50	—
Австр. кн. фиор. 100	206.—	210.80	209.75
Австр. франки зл. 100	—	100.30	—
Германски марки 100	122.—	123.75	123.50
Герм. франки зл. 100	—	100.60	—
Франция	} фр. зл. 100	99.60	100.20
Белгия			
Италия			
Швейц.			
Англия за лира стерл. 1	25.15	25.30	25.20
Англия франки зл. 100	—	100.60	—
Турция за 1 лира т.	22.70	22.85	22.70
Турция за фр. зл. 100	—	100.40	—
Романия	} за фр. зл. 100	—	100.20
Сърбия			
Банкноти Английски, Френски, Герман- ски, Белгийски и Швейцарски . . .	99.25	100.—	—

Националь у Виена фиорини 9.54.5

Български облигации въ Лондонъ 94 — 96

Минимума за всичкитѣ горѣизначени държави е 1 левъ.

Коммисина за прѣводи въ вѣтрѣпността на Княжеството
е една десета на сто съ миним. 0.25 ст.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА

Тѣзи дни Г. Хр. Крушовски, отъ
говорний редакторъ ще излезе д
събира абонамента за ВТОРАТА
година. Умоляватъ се поч. абонат
да се наплатятъ, за да можемъ
ние редовно да издаваме вѣстни
кѣтъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Дава се подъ наемъ помѣщенiето на д
сегашний биренъ складъ край града Плѣвенъ
За споразумение до Апостолъ Пековъ тукъ
1 — 4

Плѣвенъ, Печатница на Бакърджиевъ и Рачевъ.